ואע"ג דתרתי לאו דוקא תרתי מיהא דוקא

מאי שנא שינוי בעלים דלא הוי פסולו בגופו

מחשבה בעלמא יו שינוי קודש נמי מחשבה

בעלמא הוא אלא כיון ראחשבה פסלה ה"נ

כיון דאחשבה פסלה ולרב פנחם בריה דרב

מרוֹ בּ דאמר שינוי בעלים לאחר מיתה

תרתי מיהא איכא למיפרך אלא אמר רב אשי אמר קרא ונרצה לו לכפר עליו

יולא על חבירו והאי להכי הוא דאתא האי

מיבעי ליה לכדתניא יונרצה לו לכפר עליו

ירבי שמעון אומר את שעליו חייב באחריותו

ואת שאינו עליו אינו חייב באחריותו ואמר

רב יצחק בר אבדימי מאי מעמא כיון דאמר

עלי כמאן דמעון ליה אכתפיה דמי רב אשי

מונרצה לו לכפר יו קאמר: אשכחן זביחה

וזריקה קבלה מגלן וכי תימא לילף מזביחה

וזריקה מה לזביחה וזריקה שכן עבודה

שחייבין ₪ עליה בחוץ אלא אמר רב אשי

אתיא מאיל נזיר דכתיב יואת האיל יעשה

זכח שלמים 9 שתהא עשייתו לשם שלמים

ואם אינו ענין לשינוי קודש דנפקא ליה

מהתם תנהו ענין לשינוי בעלים אמר ליה רב

אחא בר אבא לרבא אימא יעשה כלל זבח

פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט

זביחה אין מידי אחרינא לא אי כתיב יעשה

שלמים זבח כדקאמרת השתא דכתיב יעשה

זבח שלמים הוה ליה כלל שאינו (6) מלא

וכל כלל שאינו מלא אין דנין אותו בכלל

ופרט רבינא אמר לעולם דנין ולה' חזר וכלל

אמר ליה רב אחא ים מדיפתי לרבינא והא

לא דמי כללא קמא לכללא בתרא כללא

קמא מרבה עשיות ותו לא כללא בתרא כל

לה' ואפילו שפיכת שיריים והקטרת אימורין הא ייתנא דבי רבי ישמעאל בכללי

ופרטי (a) דריש כי האי גוונא כלל ופרט

וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט

מפורש עבודה ובעינן לשמן אף כל עבודה

ובעינן לשמן אי מה הפרמ מפורש עבודה

וחייבין עליה בחוץ אף כל עבודה וחייבין ו

עליה בחוץ שחיטה וזריקה אין קבלה והולכה

לא אי נמי מה הפרט מפורש דבר הטעון

צפון וישנו בחמאות יי הפנימיות אף כל

המעון צפון וישנו בחמאות הפנימיות שחימה

וקבלה אין זריקה ז לא איכא למימר הכי ואיכא

למימר הכי ישקולין הן ויבאו שניהן לישנא

אחרינא וחדא ₪ חדא תיקו במילתא איבעית

אימא זריקה מדרב אשי נפקא אשכחן איל

מ) קמקון: ע"ש פסחים סח. ע"ש,
 ז) (לעיל ג: וש"ק), ג) מגילם
 ח, ד) ח"כ ויקרא בבה סוף
 פ"ד, ס) לקמן ח: [ב"ק סד. חולין
 סו. כרימות כה.], ו) [נזיר נח:
 ב"ק ג. ערכין ד:], ו) [נעיל ב.

מנחות ב.], **ח**) [ועי׳ היטב תום׳ ב״ק מ: ד״ה ויט]

הגהות הב"ח

(מ) במרא כלל שחינו חלה נייב לישנא דקרא בכסף מלא (בראשית כג ט): (ב) שם א"ל רב אחא

מדיפתי. נ"ב ע"ל דף ח' ע"ב:

(ג) שם ככללי ופרטי כי האי

ברונא דריש כלל: (ד) שם וישנו

בחטאות הפנימיות. נ"ב משמע דהולכה אינו טעון לפון ואינו בחטאות הפנימיות וקשה א"כ לא

לוכתב קרא גבי זריקה דשיטו קודש וחיליף מצימים משחיטה קבלה והולכה ול"ל דכ"ז לפי הה"א דמקשן אבל לפי המסקנא קבלת דהולכהן לא מפקה מכלל

קבלה א"כ לפ"ז גם הולכה טעון

לפון וישנו בחטאות הפנימיות ודו"ה: (ה) שם דאי כתב רחמנא

מולא שפתיך ה"א לא ידענא במלא במלי: במאי:

גליון הש"ם

מ' שתהא עשייתו לשם שלמים. עי' מנחות דף מז ע"ח

תוס' ד"ה כמה: תום' ד"ד מחשבה וכו' ואפי' יהא צרין

רבור. עי' לעיל דף ד' ע"א תוס' ד"ה כל בסה"ד:

לעזי רש"י

פרדאשביי"ן מושלם לגמרי

שינויי נוסחאות

:מ' כ"ל בעלמא הוא (כי"צ)

מוחק מיבת והולכה דהא מסיק לעיל דהולכה בכלל קבלה. ועי׳

רש"י ד"ה שקולין ובדף ח ע"א ד"ה וכפר. ובל"ק כתב לקיים גי' הישנה ועי' מראה כהן שהק'

טישנט ועיי מומט פטן שטקי עליו: הן 2"ל שקול הוא וכל חדא וחדא חיקו אמילתיה (ש"ח). ובכי"ל וד"ו רפ"ט וש"ח לימל כלל הך לישל אחרינא וכו":

בן נ"ל עמו (*ש״מ ורש״ש):

י] ל"ל שלמיו וכ"ה בילקוט פ׳

ל"ל שלמיו וכ"ז כיקום (בה"ז): קרל רמו תנ"ה עי"ש (בה"ז): גן אע"ג דמהני ארבעה

דפרכינן איכא כו' (*ש"מ): יב] נ"ל לקמן כלי ולו"ו (רש"ש,

ה בכתה"י ובד"ח: יגו בחוץ

כלומר שכן עבודה חשובה להתחייב עליה בחוץ כל"ל (שים וכיים). ועי"ל לות ד: יד] נ"ל

צליהן (כי"פ): מו] עשיותיו (כ"מ

בד״ה: מון ל״ל לשם שלמים (צ"ק): יו ל"ל לא (ש"מ וצ"ק): יו ל"ל עשיות (כי"פ וד"ו): מון ופרט וכלל (כי"פ): מון לשמו כל"ל כן לשמו כל"ל

(עפיי שימו וחשיש. וכיה בפטוים):
באן מינם בקודש נמחק (ציק):
ונטחיק מקיים גיי הספרים:
בבן ליל לשמו ושלא לשמו (עי
אות ם): כגן בזריקה ועיקר
כפרה בזריקה ושם בעלים על
הודיקה הארל כרי כליל (ציק):

נולס באותן שיהיו מנויים עליו

ול"ג כה] ול"ג לח"כ תיכות מאי טעמא. וכו

וְסְמֵךְ יְדוֹ עַל ראשׁ הָעלְה וְנְרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלְיו:

ויקרא א, ד ויקרא א, ד 1, ואָת הָאַיל יְעַשָּׁה זָבָּח שְׁלְמִים לִיהֹנְה עַל סַל הַמַּצוֹת שְׁלְמִים לִיהֹנְה עַל סַל וְעָשָׂה הַכּהַן אֵת מְנָחַתוֹּ וְאֵת

נְסְבּוֹ: במדבר וּ, יז גַּסְבּוֹ: במדבר וּ, יז 3. זאת הַתּוֹרָה לְעלֶה לָמְנְהָה וַלְחַשָּׁאת וְלָאָשֶׁם וַלְמָּלּוּאִים וֹלְחַשָּׁאת וְלָאָשֶׁם וַלְמָּלּוּאִים וְלַדֶּטְאוֹנְ וּלְזֶבֵח הַשְּׁלְמִים: ויקרא ז, לז

4. מוצא שְׁפֶּתֶיךְ תְּשְׁמֹר וְצָשִׁיתָ בַּאֲשֶׁר נְּדְרָתְ לִידֹּוְה אֱלְהָיִךְ נְדָבָה אֲשֶׁר דִּבְּרָתְ בְּפִיקְי: דברים כג, כד

מוסף רש"י

שייך לעמוד קודם עבודה היא ומפגלין את הקרבן במחשבתה ולריכה כהן ובגדי כהונה ופוסל בה אונן ויושב וערל (חגיגה יא.): פסולו בגופו. (פסחים ס:): וישנו לאחר מיתה. מת, בנו מביא קרבן אביו, ואם שחטו שלא לשמו לא עלה לשם וחם שחטו שנה נשחו לה ענה נשם חובה ואחריות הקרבן מוטל על נכסי המת ולריך להביא אחר. אבל לא שנוי בעלים, דאין שם בעליו עליו מאחר שתת ואם שינה שמו כשר: וישנו בציבור כביחיד. בשרו הבציבור בבירודה. בציבור בבירודה. וף בל שנוי בעלים לו שייך בקרבן ליבורן דלשם מי ישנה אותו שלא יהיה בעליו, אם לשם נכרים לא מיפסיל כדאמרינן החם ולקמן בשמעחין דאין שינוי בעלים פוסל בשמעחין דאין שינוי בעלים פוסל אא"כ שינהו למחויב כפרה כמותו חח"כ שינהו נתחויב כפרה כתותו דיליף תלכפר עליו עליו ולא על חבירו אלתא שיטי בעלים פסול בחבירו דומיא דידיה ומחויב כפרה כמותו ואי לא לא פסיל (שם טא.): עד כאן מעמוד קודם

מחשבה בעלמא. פסול מחשנה לא מיקרי פסול הגוף (פחדים הא.) יש שינוי בעלים לאחר מיתה. שהיורש הוא בעליה (לקמן ז:). ואס שחטו לשם בעלים אחרים לריד ביוכן להבים למר ופחחים חאם את היורש להביח מחלו (פחחים שה) את שעליו חייב באחריותו. הכי דרש ליה לקרם ונרלה לו נדרו לכשימכפר בהן הויא נרלה הבל מקמי כפרה לא נרלה ובאיזה קרבן אמרמי לך באומו שעליו והיינו עליו אמרמי לך באומו שעליו והיינו עליו דהרא: מאי טעמא. מאי משמע לעליו קבלת אחריות עליו (מגילה מגילה

שימה מקובצת

רבי שמעון אומר את שעליו חייב בו'. ודייק ממשמעות דקרל ונרלה לו לכפר עליו לימתי נרלה לו כשהוא לכפר ואו לא יביא אחר הא אם לא כיפר יביא אחר ואימתי אני אורר שנים אחר רשאנו לרחר בשאמר עליו שאז קבל עליו אחריות (תום׳ שוך ותום׳ ר״פ): מדרב אשי נפקא. כלומר והולכה לא תפקיה מכלל והולכה) והבלהן, וזריהה אתיא מכנו (הונכה) [קבנה], וחיקה חחים מדרב אשי [מזונרלה לו לכפר. וא״מ למה לי קרא למיפסל שינוי בעלים בזריקה (או) [הא] מקבל ע״מ לזרוק שלא לשם בעלים [פסול] כדפ״ה לעיל א"כ כ"ש זורק עלמו. וי"ל ודהו"אן לו כי ש אנק בננגו. די כי ניטא מן דגזירת הכתוב הוא דבעינן זורק ע"ת להקטיר או ע"מ לשפוך שירים דלעולם בעינן ב' עבודות בענין זה דומיא דשחיטה וקבלה דלא מהניא כי אם ובמחשב מעבודה לעבודהן ים חס (במחפבה מעבודה עבודה) (סול) דדכותיה לשכמן גני פייגול ללינו (מפגל כי לס) במחשב מעבודה לעבודה (תוסי מוך) ל:] איבוא היבא דשרים להו שלא לשכן ליפסלו. פיי במוס' לע"ג ללו שינה הכתוב לעכב מיית ליפסלו מסברה דכיון דשינה בלשמן כאילו חסר העבודה ששינה בה דמי. ואיים ולישני ליה מלמודא מדשינה הכתוב לעכב מטאח שיית היכא שלא שינה הכתוב דאינו פסול. ותירצו בתוס' דאדרבה היינו שפור. וחודט במוסף החדכה היימי אומת אם הייה מחרך כך, נילף כל הקרבעת לפיסולת מהיקשא דמטאת דאמקוש כולהו לחטאת בהיקשא דואת החורה. וכ"ית א"יכ היימי מקשה פסח למה לי דשינה בו הכתוב לעכב תיפוק ליה מהיקשה

הכמוב נעכב מיפוק פיה וההקשה דמטאת. י"ל כיון דפסח לא הוי בהדיא כתוב בההוא ענינא (דמשום ביום) [דמביום] לוותו נפקא כדאמרינן לקמן (דף 1:) היימי אומר

מחשבה בעלמא. * ואפי׳ יהא לריך דיבור כיון דליכא מעשה

הוי כמחשבה בעלמא ויש תימה דהכא משוי להו ובפ׳ תמיד נשחט (פסחים סב:) משמע שיש חילוק דמפרש מה בין לשמן בו לשלא לשמן לאוכליו ושלא לאוכליו זה פסולו בגופו וזה אין פסולו בגופו

וי"ל דכיוו דלא מיפסיל אלא מפני שאין יכול לאכול כזית כגון לשם חולה וזקן חשיב טפי פסולו בקודש כאן מחמת דבר אחר כיון דאם היה יכול לאכול היה כשר וקשה דעל כרחין שלא למנוין ולערלים ולטמאין לריך לומר דלא חשיבי פסולו בגופו כי היכי דלא תיהשי לו נמי מה בין לשמן כבו ושלא לשמן למנוין ושלא למנוין למולין ולערלים לטמאין ולטהורים וי"ל לשינוי בעלים חשבינן פסולו בגופו משום דתלוי בזריקה בו (בכפרה) ושם בעלים ועל הכפרהן אבל שלא לאוכלין ושלא למנויין תלוי בשחיטה ואין שם בעלים על השחיטה אי נמי שלא לאוכלין [ושלא למנויין] יכול לקיים מחשבתו בהיתר כרו [באותן] שיהיו מנויין עליו אם אינם חולים וזחנים אבל שלא לשמה אינו יכול לקיימו לכך קרוי פסולו בגופו:

הגה"ה ה"ג במגילה (דף ח.) מאי [משמע] אמר רב ילחק

בר אבדימי כהן: רב אשי (אמר) מונרצה לו קאמר. תימה למה לי קרא לשינוי בעלים בזריקה הא אפילו שאר עבודות לא מיפסלי אלא בשוחט על מנת לזרוק כ"ש זורק עלמו בו [דבעינן] שם בעלים:

עבודה וחייבים פירוש עבודה שחייבין עליה בחוץ: שקולים הם ויבאו שניהם. אע"ג דהכא תרתי והכא חדא חשיב להו שקולין והקשה הרב רבי חיים דהשתא משמע דהיכא דלא ידע הי מינייהו לרבויי מרבי תרוייהו וכן בריש ב"ק (דף ג.) דמרבי מושלח שן ורגל משום דשקולין הן וכן בפ"ק דערכין (דף ד:) גבי נפשות ואילו בפרק כל האסורים (תמורה דף כח:) ופרק שור שנגח ארבעה וה' (ב"ק דף מ:) דרשינן מו הבהמה להוליא את הרובע ומו הלאו להוליא את הנוגח וקאמר מפני שיש ברובע מה שאין בנוגח ויש בנוגח מה שאין ברובע הולרך לומר רובע והולרך לומר נוגח ותירך דהיכא דאיכא משמעות בריבוי מרבינן כל השקולים כי הכא דובח משמע לרבויי כעין וביחה כל שהיא עבודה וכן ושלח יש במשמע רגל ושן ונפשות נתי משמע הכל אבל מן לא

משמע למעוטי שניהם ש: איכא היכא דשחים שלא לשמן ליפסלו. תימה הא בכל

דוכתא בעינן בקדשים [שינה] לעכב והכא לא שינה וי"ל דפריך משינוי קודש דחיכה תרי קרחי וחמרי׳ לעיל אם אינו ענין לשינוי קודש תנהו ענין לשינוי בעלים ופריך דהשתא אימר תרוייהו בשינוי קודש ולעכב וקשה מאי משני אמר קרא מולא שפחיך דלמא ההוא קרא אתא לשינוי בעלים דלא אשכתן ששינה בהן הכתוב ולא קשה מידי דמונא שפתיך לא משמע שינוי בעלים. [הג"ה] ונראה כחו דפריך מכח סברא כעין קושיא דר"ל דלקמיה דאימא דליפסלו כיון דאמרת דלא עלו לשם חובה או נימא דיעלו דאם כשרין הן ירצו ואם אין מרצין למה באין [ומיהו] לא דמי דריש לקיש פריך יהו כשרין גמורין כמו שאר קדשים

ואע"ג דסרסי לאו דוקא סרסי דוקא. אע"ג או דמותבינן ארבעה פרכי איכא תרתי שאינן עיקר כדמפרש ואזיל: תרתי מיהא דוקא. והשתא מפרש אמאי מרתי לאו דוקא: **ולרב פנחס כו'**. ולקמן יבו בשילהי שמעתין וו:], אולה לה הך פירכא דלאחר מיתה: **לכפר עליו**. היינו זריקה

אלמא זריקה לשם בעלים בעיא: את שעליו. כגון נדר דאמר הרי עלי עולה חייב באחריותו אם הפריש בהמה לנדרו אם מתה או נגנבה דהכי משמע אותו שעליו יקריב אותו ונרצה לו ועד שיקריבנו לא נרצה ולא נפטר: את שחינו עליו. כגון דאמר הרי זו עולה: מונרלה לו לכפר קחמר. דהכי משמע לו לכפר ולא לחבירו: שכן עבודה שחייבין עליה בחוץ יו. דכתיב (ויקרא יז) אשר ישחט מחוץ למחנה וזורק נמי מרבינן ליה לקמן בפ׳ השוחט (דף קז.) דם שפך לרצות הזורק תאמר בקבלה והולכה שאין חייבין עליה דו בחוץ דתנן בפ׳ בתרא (שם קיב:) והיולק והבולל כו׳ והמקבל דמים בחוץ פטור: יעשה כלל. שיהו כל עשיותיו לשם שלמים: זכח פרט. שחיטה הוא דבעי לשמה: אי כתיב יעשה שלמים ובח כדקאמרת. דמשמע כללא שיהו עשייתו מון שלמים מון: השתח דכתיב יעשה ובח שלמים. לח גמר הכלל את דבריו ולא נשלם להשמיענו על מה החכרו כאן העשיות עד שבא זבח והפסיק את הדבר: כלל שחינו מלח. ולח יו נתמלח דבריו להשלים. מלא פרדאשביי"ן בלע"ו: לה'. יעשה זבח שלמים לה': עשייחו יחו. עבודות המיוחדות שחיטה וזריקה קבלה והולכה: שפיכת שירים. שנשפכין שירי הדם ליסוד [אחר] שנתן ארבע מתנות ואינן מעכבין כפרה: הא תנא דבי רבי ישמעאל כו'. בשילהי אלו טריפות (חולין דף סו.) גבי פרשת חגבים: איכא למימר הכי. עבודה וחייבין עליה בחוץ ואתיא לה זריקה: ואיכא למימר הכי. עבודה שטעונה לפון ואתיא לה קבלה: שקולין הן. המדות שוות והי מינייהו מפקת אי דרשת הא אנא

אן ל"ט בעלמא הוא (נייצ). ב] נ"א אמי (שחכ"י). וכ"ה בגמ' לקמן ז' ע"ב ובפסחים ס"א ע"א (דק"ט). [ובד' וילנא נד' הגהה זו שלא במקומה]: ג] בכי"מ ל"ג לכפר. וכ"ה בכל דפו"י והוסיפו לכפר, וכ"ה בכל לפו"יי וחוקיפו הבה"י מרש"י (דקים), והש"מ מחקו מרש"י. ובכ"ל? גר" רב אשי מלו קאמר: ד] נ"ל וחייבין. כ"ה בכתה"י ובכל לפו"י בגמרל וברש"י ותוס" דרישנא לאידך הלכך יבאו שניהם. והולכה על כרחך לא תפקה מכלל דפויים. נגמוכח וכלקייי ומוסן (דקיים). ועפייין מובן הגהת ש"מ בלש"י כלומר וכוי עיייש וכן במ"ש מוד"ה שכן: הן נ"ל רבא (*ש"ם): ו] ("ל חייבין בלי ול"ו (כי"צ): ז] נכי"מ זריקה והולכה, וכ"ה נדפו"י. ונה"ו

קבלה: מדרב אשי. מונרצה לו לכפר. וכלל ופרט יו לאיתויי קבלה דאי לזריקה לא אינטריך: שכן יש עמו דמים אחרים. שבחין עמו חטחת ועולה: השכחן שלמים. בין בשינוי קודש בין בשינוי

בעלים: שכן טעונין כו'. ושחר זבחים יש מהן שאין טעונים סמיכה ולא נסכים כגון בכור ומעשר ופסח ויש מהן שחין טעונין נסכים כגון חטאת ואשם ובכולן אין אחד שיהא טעון חזה

ושוק: ליפסלו. שהרי לא נעשו כהלכתן ואין זריקתן מתרת בשרן לאכילה: ואיצטריך. למיכתב זאת התורה למיגמר משלמים ולא תימא ממוצא שפתיך

נזיר שאר שלמים מנלן וכי תימא נילף מאיל נפקא דלכתחילה בעינן לשמה: נזיר מה לאיל נזיר שכן יש עמהן הי דמים אחרים א"כ נכתוב שלמין מאי שלמים לרבות כל שלמים אשכחן שלמים

שאר כל קדשים מגלן וכי תימא נילף משלמים מה לשלמים שכן מעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק אלא אמר קרא "זאת התורה לעולה ולמנחה ולחמאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים היקישן הכתוב לשלמים מה שלמים בין שינוי קודש בין שינוי בעלים בעינן לשמה אף כל בין שינוי קודש בין שינוי בעלים בעינן לשמה אימא היכא רשחים להו שלא לשמה ליפסלו אמר קרא ימוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת וגו' "האי נדבה נדר הוא [אלא] אם כמה שנדרת עשית יהא נדר ואם לאו יהא נדבה ואיצמריך מוצא שפתיך ואיצטריך זאת התורה דאי כתב רחמנא מוצא 🌣 (הוה אמינא)

דלא שנה לעכב בו ביו ליפסלו והכא לא הוה ליה למיפרך שלא לשמה ליפסלו אלא הוה ליה למימר וליסכשרו ויעלו לחובה כשאר

אָנה ליפסנו חות הוה ליה (מימר וליתכשרו ויעלו לחובה כשחר ליחל בד"ו, ו"ה במגילה שם: בון "א עצמו שלא לשם בעלים (שדם, בהד"): בז] בש"מ נוסף עליה בחוץ. וג'י החוס' בגמ' וחייבין בוא"ר. עמ"ש לעיל אות ד': בח] בצ"מ ניסף עליה בחוץ. וג'י החוס' בגמ' וחייבין בוא"ר. עמ"ש לעיל אות ד': בח] בצ"מ ניסף עליה בחוץ. וג'י החוס' באלא גרסי, דלא דמי: בבן צ"ל או ליפסלו וכ"ה בס"י (*הגריב. ש"ח): ל) וכן דפריך כרי. ולפי"א לא גרסי לקמן חיכת ומיהו שבסוגריים, אלא גרסי, דלא דמי: בבן צ"ל או ליפסלו וכ"ה בס"י (*הגריב. ש"ח): ל) וכן הוא בתום' הר"פ בש"מ הובא בהשמטות: לאן נ"א מהיכא דשחיט שלא לשמה ורי"ר):

דלא הוי בכלל הך היקשא דה"י הומ ק"ד דפלמודא לקמן (שם). ויימ דמכת מה ראית פריך כלומר בפסח ומטלח נמי לא שינה בהם הכמוב דכתיב גבי ססח (חטאח ע"ר לעכב אחה כיון דלמלוה ילפינן מהיקשא דשלמים. ופריך הכא הכי נמה) ראית למיקס קרא דכתיב גבי וקרא דכתיב הכא גבי ןשלמים למנאה) שיפוץ את דנוקי קרא דכתיב גבי ססח ומשאת למנאי וקרא דרכתי ב שלמים לעייטה. אכן אינו נראה דמשמע דפריך (מהיכא) אינו (הכא) דשלא לשמה בכל הקרבטות לישפטל. בכן רואה בכיי אינו מי מה דכר שברא הוא לפוטלי בלא שימה הכמוב כסח ומטאח מיפוק ליה מהאי פברא הפריע מה דריע מה דמשריץ המינו ב